

eneste Mand har klaget der, og hvordan de næsten ere truede til at lade være at klage, vil han forstaa, at de menige militære — og det ved enhver her i Tinget, der har været Soldat — i Virkeligheden ikke have nogen Klageret, lige saa lidt som de efter Loven have nogen Nødværgeret, og saa vil han erfare, hvor inhumant og urimeligt det kan gaa til. I denne Artikel staar der, at paa Marschturene blev der næsten kun sunget beskidte Viser, og at en, som kun var en Samling af gemene Ord og slet ikke vittig, blev ligefrem bestilt af Kaptajnen og Premierløjtnanten fem Gange paa en enkelt Marschtur. Disse Viser ere af en saadan Beskaffenhed, at jeg slet ikke kan læse dem op, men jeg inviterer det ærede Medlem for Fredensborg og det ærede Medlem for Odense til at komme hen til mig og læse disse Viser sammen med saa mange andre, der ønske det, og jeg vil da spørge dem, om det er rigtigt, at man ligefrem tvinger Soldaterne til at synge den Slags Viser, og om det ikke er sørgeligt, at de er saa demoraliserede af Militærlivet, at de ikke en Gang klage derover.

M. Madsen; Jeg vil først svare det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Han synes absolut at ville i Ermelunden med mig. Naar han forlanger, at jeg skulde læse og tage Hensyn til alt, hvad der har staaet i „Politiken“, er det alt for meget at forlange, thi det kan ikke en Gang en af hans egne Partifæller gøre. Jeg har ikke sagt noget, der kunde tyde paa, at jeg kun modstræbende vilde gaa med til en Forandring i det militære Retssystem. Tværtimod, jeg har siddet i det Udvalg, der var nedsat, og at jeg gjorde mit yderste for at faa noget ud af det, ville de kunne bevidne, der sad sammen med mig den Gang. Jeg har ikke, som det ærede Medlem paastod, søgt at knibe ud fra nogen af mine Udtalelser. Det kunde aldrig falde mig ind.

Over for det ærede Medlem for Ribe (Busk) vil jeg sige, at naar han paastod, at jeg følte mig noget mat, saa er Grunden vel den, at jeg ikke talte saa længe, som det ærede Medlem gjorde. Det er altsaa Argumenternes Styrke her, at man

taler saa længe som muligt, og gentager den samme Ting en halv Snes Gange. Men jeg ser ikke, at der er nogen som helst Grund til at anvende 10 Gange saa mange Ord som nødvendigt. Hvad jeg har sagt, staar jeg ved. Det er min Mening, at det ærede Medlems Form og Tone mod Hærens Befalingsmænd maa betragtes som en Fornærmelse, hverken mere eller mindre. Jeg hævder, at det ærede Medlem har draget død Mand frem paa en saadan Maade, at det skulde kaste Skyld paa de levende. Kan det ærede Medlem ikke indse, at jeg har Ret til at karakterisere det som liggende under det Niveau, hvorpaa vi helst skulde holde vore Forhandlinger, gør det mig ondt. Jeg tror, at Flertallet her vil slutte sig til mig, skønt jeg ellers ikke er saa heldig at være i Flertallet. Jeg skal slutte med, at heller ikke dette skal foranledige mig til at gaa med det ærede Medlem i Ermelunden.

J. Hage: Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) kom med den Udtalelse til mig, at jeg skulde have sagt, at det hele var ikke værd at tale om. Jeg har tværtimod sagt det stik modsatte. Jeg har netop forlangt, at de paagældende Forhold skulde strengt undersøges og de vedkommende straffes efter Lovens Strengthed, om fornødent. Jeg føjede ganske vist til, at det var ikke værd at undersøge, om en hel Del Udtalelser, der ere fremsatte her, ere nøjagtige i Enkeltheder, hvad man jo heller ikke *kan* undersøge. Det ærede Medlem maa vistnok, hvis det var tænkeligt, i sin Fantasi have læst det Referat, der i Morgen kommer til at staa i „Politiken“. Men det er ikke det, jeg har sagt.

Forespørgeren (A. Nielsen): Jeg skal ikke komme ind paa en Diskussion med de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, siden jeg sluttede af. Der er kun nogle Bemærkninger, som jeg vil gøre, uden dermed at tilsigte eller forhaabentlig foranledige en Optagelse af Debatten. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (J. Jensen) mente, at det var ligesaa andre Steder, og der var ingen særlig Grund til at foranstalte en Undersøgelse ved 8de Bataillon. Men derom ved det ærede Med-